

IKZIEAMERSFOORT

FOTOGRAFIEPROJECT IN HET KADER VAN AMERSFOORT 750 JAAR STAD IN 2009

TUSSENSTAND 8: GEHEIMEN

Elfje in het Randenbroeker park
Roland de Bos

De poppenspeelster in het Randenbroeker park is gemaakt door Roland de Bos. Het beeld blijft meteen aan mijn netvlies plakken. Het ranke elfenmeisje met bleke vleugels en paarse, tule rok steekt opvallend af tegen het rood van de poffertjeskraam. (Bijna had ik 'het *theatrale* rood' geschreven, maar wat als het elfje er niet gestaan had? Werd het dak van de poffertjeskraam dan horeca- of cafetariarood?) Haar hoofd staat er niet eens helemaal op, maar vangt toch alle aandacht zo bleek en hoog in het fotovlak. De fotograaf laat het elfje lichtjes achterover hellen waardoor ze nog wat ijler wordt. Waar kijkt ze naar? Haar rechterhand brengt het blauwe dier tot leven, haar linkerhand lijkt zich tot haar eigen gedachten te bepalen. Haar blik in de verte, de uitgelopen mascara en de hand een beetje voor haar gezicht doen vermoeden dat het elfje zelf even in een andere wereld is dan die van de zichtbare poffertjeskraam en het poppenfestival. De poffertjesdame gaat haar eigen gang. De fotograaf lijkt hier niet aanwezig en dat maakt ons toeschouwers van een moment dat niet voor de show is, maar vooral van de geportretteerde in zichzelf. Voor een fotograaf altijd een bijzonder want niet afdwingbaar moment. Een geheimzinnig geschenk.

Kleefmeisjes
Jaap van Atten

In de oude binnenstad van Amersfoort kleefden afgelopen nazomer een stel jonge meisjes aan de buitenmuren van ons monumentale erfgoed. Bijna niemand ken dit verschijnsel, de meisjes bewegen zich namelijk ongevoelig lichtvoetig en snel. Jaap Atten, die vaak een camera bij zich steekt, was eigenlijk met iets anders bezig maar had de tegenwoordigheid van geest om zijn camera op de Lieve Vrouwe toren te richten. De archiefdienst gaat na of er in onze stad al eerder beelden gemaakt zijn van het verschijnsel kleefklim meisjes of dat het hier om uniek beeldmateriaal gaat.

IKZIEAMERSFOORT

FOTOGRAFIEPROJECT IN HET KADER VAN AMERSFOORT 750 JAAR STAD IN 2009

Armando

Ida Gosman

Ida Gosman ging kijken bij de ruïne van de Elleboogkerk waarin het Armando Museum gehuisvest was voordat er brand uitbrak. Tijdens de monumentendag in september werkte het weer niet mee. Of juist wel? Een afgebladderd en geblakerd grijs interieur, een natte, vuile vloer, puinresten. Wat wil je laten zien? Hoe ver weg of dichtbij moet je gaan staan om het imposante van de ruimte en de deplorabele staat van het gebouw zichtbaar te maken? Ida koos een hoek van de kerk die met de diagonale lijnen van de vloer ons iets van de ruimte laten ervaren. Door het hoge boograam krijg je een idee van het soort gebouw en zie je een stukje van het stalen korset dat de muren van de Elleboogkerk ondersteunt. Ida had zich voorgenomen genoeg geduld te hebben en te wachten tot dat 'er iets zou gebeuren'. Wachten op een geheim? Ze had al een tijd gewacht toen ze opeens de rode paraplu's aan zag komen. Onhoorbaar mompelend tegen de spelers met de rode paraplu's: "ja, loop nu nog even iets door... nee, niet allebei: dat wordt te plat Ja, kom jij maar iets dichterbij de camera. Ja, fijn zo: iets meer diepte en de menselijke maat om de grootte van het gebouw zichtbaar te maken..." Klik, klik, klik. Deze foto gaat nu niet alleen meer over de grijze ruïne van een uitgebrande kerk. Het rood van de paraplu's met het grijs van de plek geeft ook een associatie met Armando's werk.